

Heřmanický občasník

Nejen pro občany Heřmanic

Ročník 9.

Číslo 1. Leden 2019

Milí čtenáři,

začínající rok 2019 se poněkud liší od těch předchozích tím, že ho začínáme s novým zastupitelstvem obce. Myslím, že je to dobrá zpráva, přestože se někomu může zdát, že volby s jedinou kandidátkou nebyly volbou. Osobně jsem přesvědčen, že to byla volba. V první řadě volba těch, kterým většina občanů věří a kteří svou prací v předchozích letech dokázali, že jim jde o blaho obce a jsou ochotni pro to dále pracovat. A že na kandidátce bylo jen tolik jmen, kolik čítá zastupitelstvo obce, není jejich problém. Každý občan přece mohl projevit zájem kandidovat. Ti, co se rozhodli do toho jít, se nechtěli spokojit jenom s kritizováním čehokoliv, ale aktivně se podílet na dalším rozvoji obce. Nezbyvá než jim popřát, aby se jim dílo dařilo. A snažit se jim v jejich úsilí také pomáhat.

Nemusí se nám líbit všechno, co oni rozhodnou a udělají, nikdo se nemůže zavděčit všem, protože naše zájmy a přání mohou být rozmanité, často až příliš osobní. Ale pořád tady platí, že se každý může podílet na rozhodování. Třeba tím, že se bude zúčastňovat jednání zastupitelstva, která jsou veřejná, a tam přednést svůj názor, návrh nebo doporučení. Také tomu se říká demokracie.

Všechno nejlepší do roku 2019 v práci, osobním životě a štěstí nejbližších vám všem přeje redakce vašeho občasníku.

oba

Z historie obce a okolí – Willy Effenberger

Heřmanický Svazarm

4. část

Z dosavadního líčení o počátcích Svazarmu v obci bylo patrné, že se jednalo o nahodilé iniciativy nadšenců pro motorismus, střelbu a brannou činnost. Časem ale bylo zřejmé, že bude nutné založit organizaci, která bude tyto iniciativy legalizovat založením oficiální organizace. A opět za tím stál pan Růžička.

V roce 1960 pozval všechny kluky naší generace, kteří měli po základní vojenské službě a měli zájem o střelectví nebo motorismus, k poradě o dalším pokračování ve spojené obci Kristiánov-Heřmanice. Navrhl založit organizaci Svazu pro spolupráci s armádou, která již v republice existovala pod zkráceným názvem SVAZARM. Oznámil nám, že v počátcích nám pomohou členové z Frýdlantu a Liberce. Také nám sdělil, že pro činnost získal klubovnu pod heřmanickou školou a také povolení k opravě bývalé střelnice v obecním lese. Předložil i návrh na složení výboru. Se vším jsme nadšeně souhlasili.

Ustavující schůze se konala některou další sobotu, termín se mi nepodařilo přesně zjistit, ale určitě už se blížila zima. Přesně ve 14.00 hodin džíp frýdlantských svazarmovců několikrát projel oběma vesnicemi a potom začala ustavující schůze naší organizace. Úvodní slovo měl učitel odborného učiliště ve Frýdlantě a zároveň zmocněnec pro založení organizace pan Ladislav Šorm. Pan Růžička nejprve všechny seznámil s dosavadní činností naší skupiny a poté přednesl návrh na složení výboru. Zároveň nás ale trochu zarmoutil, když potvrdil, že se v brzké době z Heřmanic odstěhuje.

Po diskuzi o dalším směřování činnosti následovala volba výboru. Bez připomínek a jednomyslně byl předsedou ZO Svazarmu zvolen zastupující velitel Sboru národní bezpečnosti p. Strnad, do výboru byli zvoleni předseda kulturní komise MNV Václav Krátký, dále Josef Růžička, Josef Jaroš a Willy Effenberger. A mohlo se začít.

Jenomže hned první den se to trochu zadrhlo. Schůzi jsme museli předčasně ukončit, protože došlo uhlí a na jeho další přiděl jsme neměli nárok, neboť jsme nebyli majiteli domu a byli přihlášení k odběru na předměstí ve Frýdlantě. Láďa Šorm nás postupně odvezl do teplé hospody u babičky Listopadové a tam schůze pokračovala.

Slávek Bém nás informoval o kurzech pro stroje Moped a Pionýr, každoročním doškolování řidičů a o soutěži v jízdě zručnosti, což bychom mohli zařídit přímo v Heřmanicích, aniž bychom museli jezdit do Frýdlantu nebo Liberce. Druhou skupinu zájemců zase poučil Jarda Macháček o základních znalostech ze stavby motokár, údržby motorů a také pravidlech silničního provozu. V závěru schůze byly ustaveny odborné sekce pro jednotlivé činnosti. Předsedou Automotoklubu byl zvolen Josef Jaroš, Klubu střelců Willy Effenberger. Měli jsme konečně svou organizaci a plní elánu do další činnosti promýšleli, jak budeme dál pokračovat. Nápadů byla spousta, a jak to bylo dál, o tom zase příště.

Willy Effenberger

Červený kříž v Heřmanicích

Když se tak probírám kronikami ČČK, stále více obdivuji jejich vytrvalost při organizování činnosti organizace. Nebude jednoduché popsat všechno, co místní organizace ČČK v průběhu let vykonala. Většina aktivit se po celou dobu pravidelně opakovala, třeba účast s ostatními složkami Národní fronty při organizování dětského dne.

Práce s dětmi se po celou dobu prolínala veškerou činností místní organizace ČČK. A že nesla své ovoce, o tom například svědčí, že hned v prvním roce, při zkoušce na závěr kurzu první pomoci, obdrželo od dr. Konstantinova 8 dětí odznak II. stupně a 11 dalších odznak I. stupně. Takovým výsledkem se nemohly pochlubit ani mnohem větší obce, ba ani některá města.

Český červený kříž se na své poslání průběžně stále připravoval a k tomu sloužily různé odborné kurzy a také soutěže praktických dovedností. V Heřmanicích kurzy vedly Dáša Pešáková a Marie Vosecká. Místní mládež se pravidelně zúčastňovala branné soutěže pořádané oddílem ostrahy státní hranice ve Višňové, z níž si často přivážela přední umístění. Za všechny je možno uvést jména Chudoba, Skalický nebo Štěpánová. Bližší údaje a další jména je možno najít v kronikách. A stojí to za to. Činnost místní organizace ČČK byla opravdu pestrá a zaslouží obdiv.

Nebylo snad v obci akce, na níž by se členky ČČK nepodílely, ať už jako organizátorky, pořadatelky, spolupracovnice, nebo pomocnice. Pokusím se je alespoň vyjmenovat, protože se opakovaly každým rokem až do ukončení činnosti organizace v roce 1990.

Začnu systematickým získáváním dobrovolných dárců krve, z nichž někteří získali Janského plaketu za minimálně deset odběrů. Jejich jména také můžete najít v kronikách, nerad bych na některé z nich zapomněl, všichni si zaslouží naši úctu. Jejich krev možná pomohla zachránit lidské životy.

Z dalších akcí musím jmenovat třeba vítání občánků, dětské karnevaly, brigády na úpravy obecních prostor včetně sázení květin, již dříve zmíněný sběr druhotných surovin, sběr kamene na polích, účast dětí a dorostu na oslavách Mezinárodního dne žen. Také pravidelná účast na celookresních směnách Národní fronty a akcích „Z“. Pamětníci vědí, o čem je řeč. Akce „Z“ znamenala „zvelebení“ a měla za hlavní cíl vyřešit svépomocí občanů problémy své obce, města nebo okresu. Bez nároku na odměnu tak byla z iniciativy občanů vybudována řada staveb, důležitých pro život jejich regionu. Jednalo se o jesle, mateřské školy, kulturní domy, prodejny potravin, kina a další.

Místní organizace ČČK také uspořádala pro děti celkem tři putovní tábory. První z nich se konal v Kunraticích a heřmaničtí pohraničníci jim zapůjčili stany, spací pytle a dřevo na topení. Dětem se to moc líbilo, mohly se koupat v řece Hartě a vůbec dovádět. Vedení tábora pozvalo na návštěvu rodiče, aby se mohli přesvědčit, jak je o jejich děti postaráno, že je svěřili do dobrých rukou. Jenomže to dopadlo trochu jinak.

Paní Bufáková s paní Pavlíčkovou měly na ten den už předem naplánován výšlap v okolí Harty na Vísku, Minkovice a Poustku. Dostaly svačinu, pití a taky termín, kdy se mají vrátit. Jenomže se to trochu zvrtilo. Děti po cestě trhaly bylinky, hrály různé hry a vůbec se dobře bavily. Protože jídla bylo dost, nikam nespěchaly a úplně zapomněly na čas. Do tábora se dostaly hodně pozdě a tam je čekalo pokárání od ostatních vedoucích, že rodiče se jich nedočkali. Budete se možná divit, ale dětem to nijak zvlášť nevadilo. Byly plné dojmů ze zajímavého výletu a dlouho do noci si o zážitcích vyprávěly. Kdo z vás na takovém táboře nebo aspoň výletu někdy byl, dovede si to docela dobře představit. Počítám se k nim.

oba

Co jste, hasiči...? Ivana Frankelová

Milí čtenáři,

moc nás těší, že i nadále s vámi můžeme být, že naše články vás baví a zajímají vás. Proto vám přejeme do roku 2019 hodně štěstí, zdraví a lásky. A co je asi pro nás nejdůležitější, abychom vám stále přinášeli nové zprávy.

A jak je naše tradice, tak opět napíšeme jen seznamy jednotlivých akcí s daty, je zbytečné rozepisovat jednotlivé akce. Však je už za ty dva roky znáte skoro nazpaměť.

Mladí hasiči:

7. 10. Předbraňák	Pertoltice
<i>mladší 13. místo, starší 7. místo</i>	
13. 10. ZPV (Braňák)	Předlance
<i>mladší 13. místo, starší 7. místo</i>	
20. 10. Malá kopaná	Frýdlant
<i>5. místo</i>	
3. 11. Strašidelný les	Předlance
Jamparáda	Kunratice

JSDH (jednotka sboru dobrovolných hasičů):

Seznam výjezdů za poslední tři měsíce:

15. 10.	Raspenava	požár lesa (Viničná)
6. 11.	Dětrichov	požár

Dospělí:

Seznam zajišťování občerstvení na sportovních a kulturních akcích:

Fotbalový turnaj v Heřmanicích, ZPV pro dorost, rozsvícení vánočního stromu, mikulášská nadílka a tímto asi končíme výčet.

Soutěže:

Superpohár

6. 10.	Frýdlant	14. místo

Ostatní soutěže

13. 10.	Fotbal v Heřmanicích	7. místo

Dorost:

3. 11. ZPV

J. Listopad	mladší dorost	14. místo
J. Kohout	starší dorost	7. místo
D. Kotva	starší dorost	4. místo
K. Hrnčířová	střední dorost	8. místo

O čem jsme se ještě nezmínili, je taktické cvičení Českého červeného kříže, které se konalo na nádraží.

Dále nově vlastníme staronový červený evakuační autobus.

Vím, že je toho pro tentokrát málo, ale upřímně. Snaha byla, ale Vánoce vše překazily. Přeci jenom jsou to svátky obžerství a lenosti (a to jsou smrtelné hříchy).

Ale co vám můžu slíbit? Akce pro rok 2019. V lednu budeme skládat zkoušky odbornosti, namalujeme nějaký ten obrázek do soutěže Požární ochrana očima dětí, vytvoříme práníčka na akci Březen – měsíc tulipánů. A pak tu máme soutěže, ale o těch se zmíníme příště, ať se máte na co těšit.

Stanovy

Úvodem lze říct, že stanovy v tělovýchovném hnutí byly v jednotlivých letech podobné, lišily se jen v maličkostech. Nyní platí stanovy České obce sokolské (ČOS) z 31. 12. 2013 s doplňujícími dodatky z roku 2016. Členem ČOS se stává ten, kdo se dobrovolně písemně přihlásí a souhlasí se stanovami ČOS. U nezletilých musí být písemný souhlas zákonného zástupce na přihlášce. Dokladem o členství je členský průkaz s fotografií člena podepsaný oprávněnými statutárními zástupci jednoty opatřený razítkem TJ a vylepené členské příspěvkové známky na příslušné období. Činnost bez zaplacení příspěvků není přípustná. Pak teprve také má člen ČOS práva a povinnosti, jako například účastnit se cvičení, tělovýchovných akcí, vyslovovat své názory, účastnit se seminářů, srazů, nosit sokolský kroj, předkládat návrhy, dodržovat zásady mravní čistoty tělovýchovné a sportovní činnosti, řádně platit příspěvky atd.

Evidence členstva (registrace) je na jmenných seznamech evidenčních listů v příslušné župě ČOS. Členský příspěvek v současné době činí: dospělá osoba 500 Kč, mládež a senioři 200 Kč ročně.

Cvičitelé a trenéři absolvují příslušný kurz, vzdělání a následné semináře, kdy cílem je výměna zkušeností, získávání vysoké odbornosti pro zdárné a kvalitní vedení cvičebních hodin s respektováním zdravotního vývoje cvičenců... Péči o zdraví zajišťuje TJ ve spolupráci s rodiči a lékařem. Člen ČOS je pojištěn v případě úrazu odpovědnosti za škodu (cvičitelé, cvičenci, trenéři, činovníci, přispívající členové). Jsme rádi, že kromě odřenin jsme nemuseli nic vážného řešit.

Pro představu předkládáme jen zlomek ukázky členských průkazek členů v různých obdobích.

„Kam se poděli cvičitelé? Řadu let zápasíme s nedostatkem cvičitelů. Víme, že jsme měli mezi sebou řadu obětavých dobrých vedoucích. Ano, měli jsme je a nebylo jich málo. Nedostatek cvičitelů je, bohužel, celostátní problém.“ (Výňatek z časopisu ZTv - Základní tělesná výchova - z roku 1957.). Přitom by se zdálo, že se píše rok 2018. Několikrát jsme oslovovali veřejnost, zda chce někdo cvičit s jakoukoliv složkou (žactvo, ženy...). Zatím se nikdo nepřihlásil. Doufejme, že zase nastane čas, kdy bude opět dost cvičitelů, jako v období 1970-2000, kdy nás bylo až sedm.

Slova k zamyšlení

Správné držení těla dává člověku nejlepší podmínky pro zdravý růst a rozvoj všech orgánů a jejich funkcí pro zachování zdraví do vysokého věku pro zpomalení stárnutí. Lidé s přímým držením těla vykazují menší nemocnost a jejich pracovní výkonnost je neopouští ani ve vyšším věku. Pro mladý organismus je přímé držení těla nezbytnou podmínkou zdravého růstu.

názor Věrné gardy (dlouholetí členové Sokola)

Výcvikové zařízení služební kynologie

Zajímavost

Věhlas našich celnických psů stále stoupá. Schopnost vyhledávat bankovky zaujala také tvůrce soutěžního televizního pořadu TV Prima **1 proti všem**, a tak mezi rozličné kuriózní disciplíny zařadili také práci služebního psa Nia z Berounské bašty, vedeného psovodem Josefem Maťašovským. V přímém přenosu této interaktivní televizní soutěže pak jednoho říjnového sobotního večera mohli diváci sledovat práci psa a psovoda a tipovat si, kolik peněz Nio ve stanoveném čase dokáže „vyčuchat“. Odborný komentář zajistil televizním divákům v rozhovoru s moderátorem pořadu Leošem Marešem vedoucí VZSK Josef Dušánek.

Dalších šest zahraničních psovodů vycvičeno v našem středisku

Sergej, Paul, Christian, Ucha, Lasha a Sandro neboli jeden psovod Celní správy Ruska, dva kynologičtí instruktoři CS Peru a tři kynologičtí instruktoři CS Gruzie. To je další šestice kynologů, kteří v našem výcvikovém středisku, fungujícím také jako **Regionální výcvikové středisko služební kynologie Světové celní organizace**, obdrželi v prosinci mezinárodní certifikát po úspěšně zakončeném tříměsíčním základním kurzu se služebními psy. Počet zahraničních psovodů a instruktorů kynologického výcviku, kteří byli od roku 2005 v Heřmanicích vycvičeni, se tak

k dnešnímu dni vyšplhal na číslo 121.

Společná fotografie účastníků slavnostního ceremoniálu ukončení 29., 30. a 31. zahraničního výcvikového kurzu pořádaného VZSK Heřmanice. V první řadě zahraniční kynologové se služebními psy, v druhé řadě vedoucí a instruktoři VZSK Heřmanice a představitelé vedení Celních správ ČR, Ruska a Gruzie a Velvyslanectví Peruánské republiky v ČR.

Martina Strnadová

Heřmanické kukátko

Dne 7. 10. 2018 se konal každoroční podzimní výlov rybníka, na který vždy rádi zavítají i místní občané. Akci tradičně organizuje frýdlantský rybářský spolek a pomáhají při ní i místní rybáři. Užily si ji také Jasmínka a Karolínka.

ale

O pohár starosty

S podzimem je už tradičně spjat fotbalový turnaj amatérských družstev na hřišti VZSK, které je jeho spolupořadatelem spolu s Obecním úřadem v Heřmanicích. Ten letošní se uskutečnil v sobotu 13. října a zúčastnilo se ho osm družstev, rozdělených do dvou skupin. Nebyl to ale tentokrát jen tak ledajaký turnaj, dá se ho bez nadsázky nazvat jediným letošním mezikontinentálním amatérským turnajem ve střední Evropě. Jedním z mužstev byl totiž tým Crazy dogs, složený ze dvou Peruánců, tří Gruzínců a jednoho Rusa, tedy z Jižní Ameriky, Asie a Evropy. Samozřejmě se jedná o chlapíky, kteří tady v heřmanickém středisku VZSK byli v té době na výcviku se svými čtyřnohými kamarády.

K atraktivnosti letošního turnaje bezesporu přispěla i účast odvážného ženského týmu z jižní Moravy, přihlášeného pod názvem Moravské princezny, ale vystupujícího v dresech s výstižnějším názvem Alcoholix team. Dívky s sebou měly i maskota, dokonalého klokana, který nejen budil pozornost diváků, ale v kritických situacích dokázal i nahradit indisponovanou brankářku. Není bez zajímavosti, že v jeho kůži se zpočátku nacházel Martin Šrahůlek, který se do Heřmanic vrátil po osmi letech, kdy tady v roce 2010 byl členem jednotky Vodní záchranné služby Nové Mlýny při likvidování následků povodně.

Některé herní kreace Moravanek mě docela překvapily, například dosažení gólu vpádem do branky s míčem v ruce nebo dosažení převahy tím, že jedna útočnice

zalehla soupeřova brankáře a další dvě skórovaly do prázdné branky. Požádal jsem jednu z nich po zápase o rozhovor. A bylo to nesmírně zajímavé. Změny v pravidlech prý pocházejí z Paraguaye a jsou určitou směsí amerického a evropského fotbalu s prvky rugby. Teď čekají na schválení v příslušných orgánech FIFA.

Moravanky použily některé neobvyklé taktické varianty, jako například nasadit do boje těhotnou ženu a v jednom zápase ji nečekaně nahradit chlapem. Především však bylo nutné zajistit stálé zásobování hráček během zápasu, především pak tekutinami. Samotnému vystoupení na turnaji musela předcházet kvalitní příprava, spočívající v povoleném moravském dopingu minimálně čtyřicet hodin v kuse. Jedná se o užívání „druidové“ šťávy, jejíž recept prý pochází z doby, kdy na Moravě pobývali Keltové a jejichž kněží, zvaní druidové, s ní léčili všechny nemoci. Měl jsem možnost ji okošťovat. Voněla po švestkách a chutnala úplně stejně jako moravská slivovice.

Naštěstí hlavní pořadatel turnaje Honza Pleskač to měl pevně v rukách, takže organizace fungovala jako dobře namazaný stroj. Občasné výstřelky nemohly ohrozit regulérnost turnaje a už vůbec ne skvělou atmosféru v hledišti. Ve většině zápasů se bojovalo urputně a především finálový zápas mezi Opilci (Rážovci a spol.) a Vesmírnými banány (mladíci kolem Beznosky mladšího) měl všechny znaky boje o titul. Po nerozhodném výsledku v normální hrací době rozhodla o vítězi větší zkušenost při střelbě pokutových kopů. Na bronzové příčce skončili Krantaláni (Beznoska starší a spol.), kteří v boji o třetí příčku porazili Růžodol 1. Na dalších místech skončila družstva v tomto pořadí: Moravské princezny, Legendy (borci z firmy Rasi Frýdlant), Hasyši Heřmanice a Crazy dogs.

Konečné výsledky turnaje vyhlásil starosta Vladimír Stříbrný, předal mužstvům a jednotlivým hráčům ceny a poděkoval sponzorům, kteří turnaj podpořili. I my diváci děkujeme za zpestření celé akce Pivovaru Svijany, firmě Nápoje Šípek a ZOO mix Frýdlant. Už teď se těšíme na příští ročník.

oba

Rodí se nová tradice?

Rok se s rokem sešel a nastal čas na zopakování akce, která měla docela slušný ohlas. Pochopitelně mám na mysli 2. ročník salátíady, pořádané OÚ Heřmanice pod názvem O nejlepší bramborový salát. Letos se konala v sobotu 17. listopadu v sále Kulturního domu Otakara Kodeše. A bylo co ochutnávat a hodnotit.

Do soutěže bylo přijato celkem 34 vzorků salátů, což bylo o deset více než v 1. ročníku. Značnou zásluhu na tom měla účinná agitace Jany Procházkové a Milana Bouši, jinak autora celého projektu, mezi štamgasty a dalšími hosty hospůdky. Podařilo se jim získat i účast čtyř polských přátel z nedaleké Bogatynie. A nejen to, zúčastnili se i soutěžící ze sousedních obcí Dětrichov a Kunratice, ty přijel podpořit i jejich starosta Milan Götz.

Svůj výrobek přivezly také redaktorky Libereckého deníku, které doprovázel fotoreportér.

Kromě soutěžících za jejich odvahu zaslouží velké ocenění organizační tým ve složení Pavlína Reinhardtová, Ivana Čejková a Ivana Frankelová. Od samého rána uspořádávaly stoly v sále, v době mezi devátou a jedenáctou hodinou přebíraly soutěžní vzorky, které potom označily čísla a rozmísťovaly na stoly.

Následující tři hodiny patřily ochutnávkám a hodnocení jednotlivých výtvorů. Toho se mohl zúčastnit každý, kdo přišel, obdržel tři bodíky, které potom podle svého uvážení přiděloval vzorkům, uvedeným anonymně na tabuli. Tento čas účastníkům zpestřovala i prohlídka vystavených kronik, konkrétně OÚ, hasičů a ČČK, a dvě nástěnky Sokola. Další hodinu pak výše zmíněný organizační tým počítal výsledky a připravoval ceny pro soutěžící.

Závěr celé akce byl potom v režii starosty Vladimíra Stříbrného, který vyhlásil výsledky soutěže a všem postupně předal pamětní listy s taškou a upomínkovými předměty, deseti nejlepším pak i další ceny. Jako nejlepší byl ohodnocen salát paní Aničky Kropáčkové z domu s pečovatelskou službou v Dětrichově, na druhém místě skončil salát paní Lindy Němcové, pro cenu za třetí místo si přišel Tomáš Chyška. Nejlepším z Poláků byl na pátém místě Janusz Fraczek z Bogatynie.

Vrátím se teď k otázce v nadpisu tohoto článku. Bude z toho tradice? Podle toho, co jsem mohl v průběhu i po skončení vyslechnout, mnozí z účastníků soutěže už přemýšleli o tom, co by mohli vylepšit příště, aby lépe uspěli. A tak si myslím, že by bylo dobré pokračovat.

oba

Divadlo

Ke konci listopadu jsme navštívili představení Řádí jako tajfun v Divadle Radka Brzobohatého v Praze. Komédie z hotelového prostředí nás určitě pobavila. Skvěle zahráno. Vždy jsme jezdili na výlety hasičskou avíí a šlo to, ale teď jezdíme už autobusem, kde je veškeré pohodlí. I na tomto výletě byl rozchod, který si každý užil po svém. Neváhejte a vyjeďte si někdy s námi.

ale

Peklo, peklo, peklíčko, tady bylo teplíčko. Děkuje všem, kdo se podílel na této akci. Díky sponzorům měly děti tašky plné různých dobrot, ale našla se i brambora.

ale

Sklářské trhy

Republikoví šampióni jsou z Heřmanic

To není žádná novinářská kachna, ale skutečnost. V Lysé nad Labem se ve dnech 23.-25. listopadu konala celorepubliková výstava chovatelů drobného domácího zvířectva. Byli do ní přihlášení také členové z organizace Českého svazu chovatelů Frýdlant a Višňová, k nimž patří i naši spoluobčané Miloš Ráž a Karel Procházka. A rozhodně se ve velké konkurenci neztratili, ba právě naopak. Milošův králík ve výstavě velkých světlých stříbrných v kategorii středních plemen získal titul Mistr ČR v konkurenci sto osmdesáti vystavených. Karlův získal tentýž titul v kategorii malých plemen. Požádal jsem o podrobnější informace právě Miloše Ráže, ale šla mi z toho hlava kolem, protože toho bylo tolik, že jsem je nestačil všechny zpracovat do vydání lednového čísla HO. Ale nebudete o ně ochuzeni, jsem s ním domluven na rozhovoru pro příští číslo.

oba

Vítání občánků očima hrdé matky

4. listopadu loňského roku proběhlo v Heřmanicích zatím poslední vítání občánků. Mezi obyvatele Heřmanic byli slavnostně přijati Štefan Gajdoš a Marián Švarc, sousedi, kluci z jedné ulice. Jelikož jsem jako rodič čili host této akce byla pozvána již podruhé, stala se tato událost v naší široké rodině naprosto legendární. Dospělí i děti z našeho příbuzenstva jezdí do zasedačky na obecním úřadě nejen pozdravit a pomazlit nejmladšího člena klanu, ale také si užít příjemnou a skutečně sváteční atmosféru.

Není to vůbec samozřejmé a obvyklé, že se všechna města a obce snaží z této dlouholeté tradice vždy udělat nezapomenutelný zážitek. Heřmanice jsou jiné. Mají samozřejmě výhodu, že jsou obcí poměrně malou a dá se říci komunitní. Ale krom toho mají štěstí na velmi štědré sponzory a zájem lidí, kteří se snaží celou atmosféru dotvořit. Nechybí ani smysl pro humor, takže vystoupení žáků ze základní školy Dětrichov bylo velmi originální a vtipné, ale mám na mysli třeba i to, že táta Švarc mohl celý program sledovat online ze zámorí prostřednictvím kamery v počítači, který starosta pohotově otáčel všemi důležitými směry.

Proslov mě opět dojal. Byla jsem z toho naměkko. Děkuji touto cestou všem, kteří s tímto svátkem měli co do činění a věnovali svůj čas, péči a dary těm nejmladším chlapíkům, kteří zatím nemohou poděkovat osobně.

Simona Benešová

Tentokrát se v kapitole věnované Společenskému klubu Heřmanice zmíním o dvou událostech, které proběhly vlastně už na podzim loňského roku.

V sobotu 10. listopadu se konala první část minikurzu nazvaného dřevodílna. Prvním ze dvou výrobků, které z dřevodílny nakonec vzejdou, je ptačí krmítko. Mnoho ptačích krmítek ve čtyřech variacích. Úplně přesně řečeno se na území Heřmanic, Dětrichova a symbolicky i v Bílém Potoce před příchodem zimy objevilo 17 kusů krmítek. Tenhle kurz pro nás perfektně a profesionálně připravil Milan Kopecký, který má svou truhlárnu v Bílém Potoce. Touto cestou bychom mu chtěli ještě jednou poděkovat. Věnoval se bez nároku na honorář ve svém volném čase dvěma desítkám přihlášených účastníků, každému podle jeho potřeb. Na krmítka předem připravil takzvanou stavebnici, kterou zvládly s dopomocí smontovat i děti. Pracovali jsme pilně, celé dvě hodiny v tělocvičně obecního úřadu bzučely vrtačky. Bylo skvělé, že s dětmi přišlo podstatně více tatínků než maminek a kurz se poměrně rychle naplnil. Krmítka jsme si odnesli i s něčím do zobáčku pro ptáčky do začátku, za malý finanční příspěvek na nákup spojovacího materiálu. Milan a účastníci byli dle dostupných informací spokojeni, takže jsme si na únor 2019 hned domluvili i pokračování kurzu. Druhým výrobkem bude ptačí budka, aby si řádně vykrmení ptáčci v našem okolí mohli z jara i pohodlně založit rodinu.

Dřevěná schodiště Kopecký

Výroba dřevěných schodišť na zakázku
Výroba nábytku výhradně z masivu na zakázku

Milan Kopecký

Bílý Potok pod Smrkem 37

telefon: 731 422 578

e-mail: kopecky@schodykope.cz

web: www.schodykope.cz

Přibližně o měsíc později jsme s Vítkem Urešem uspořádali promítání ve Filmovém klubu V Podkroví. Vítek představil řadu krátkých snímků, na kterých se podílel jako animátor, a svůj autorský absolventský film Zapomnění, který byl oceněn zejména v zahraničí. Snímků bylo tentokrát více, než jsme doposud byli zvyklí, takže jsme viděli různé druhy animací a dozvěděli se spoustu zajímavých informací ze zákulisí postprodukce filmů. Mně osobně se nejvíc líbil dokument o městě Písek, kde Vítek vystudoval animaci na vysoké škole. Z tohoto snímku je i fotografie od Dáši Čadkové.

Vítek má bratra, dvojče, což by nebylo až tak zvláštní, kdyby Viktor nebyl také animátor. Krom toho, že je s oběma zábava, se nám navíc velice šikne, že máme k dispozici na některý z budoucích filmových klubů dalšího filmaře :-).

Hodí se zde poznamenat, že sobotnímu promítání předcházela Vítkova páteční dopolední projekce pro mateřské

školy Dětrichov a Kunratice. Proběhla v sále kulturního domu za přispění významné pomoci zaměstnanců obce a starosty, který děti za nevlídného počasí přivezl a odvezl červeným autobusem. Byl to první takový pokus a mohli jsme tak posoudit, co při pořádání programu fungovalo a co třeba příště zlepšit. Podle reakcí dětí, pro které jsme vše nachystali, si to prcci užili a to je hlavní.

Za SPOK Simona Benešová

Rozhovor

V posledních pěti ročnících obohatil Heřmanické sochání svou účastí umělecký kovář Matěj Švarc. Takřka na den stejný čas je se svou partnerkou Simonou Benešovou i stálým obyvatelem Heřmanic. Jeho výtvořiny vzbudily mou (a nejen mou) pozornost, proto jsem ho požádal o korespondenční rozhovor.

Matěji, mohl by ses našim čtenářům trochu představit?

Narodil jsem se v Liberci, ale s oblibou říkám, že jsem z chalupy u čerta v osadě Padouchov na jižních svazích Ještědského hřebene. A je to pravda. Dalším místem mého dětství je Světlá v Podluží, a tak jsem přirozeně přirostl k horám, ačkoliv jsem během svého dosavadního života nesčetněkrát změnil působiště. Vystudoval jsem obor Umělecký kovář v Hradci Králové. Ale řemeslo nebylo mým jediným zájmem. Ve dvanácti letech jsem získal dnes již známé ocenění Zlatý oříšek. Tehdy to byl první ročník a já jsem jej dostal právě za novinařinu. Díky reportážím jsem se setkal se spoustou zajímavých osobností z mnoha oblastí - s politiky, novináři, umělci, vědci, s lidmi, kteří v životě něco dokázali, i s řadou obyčejných lidí, kteří mě svými dovednostmi i životním stylem v mnohém inspirovali.

Na radu Ivana Medka (kancléře prezidenta Václava Havla) jsem se místo novinařiny ale vyučil řemeslu. „Dobře něco umět člověku zajistí nezávislost a nezkorumpovatelnost, pokud by se chtěl později věnovat např. politice, novinařině...“ To znamená, že se má vždy k čemu vrátit a není nucen držet se koryta zuby nehty nebo na úkor svého přesvědčení.

Kovařině a práci s kovem se věnuji téměř celý svůj dospělý život.

A jak ses vlastně ke kovařině dostal?

Na chalupu v Lužických horách, když mi bylo asi osm let, táta přivezl šlapací polní výheň. Už nevím, kde a za co ji povyměňoval, ale sehnal výhodnými směňami i kovadlinu z roku 1825. Když mi bylo deset, našel jsem ji zahrabanou v kůlně a vykoval jsem si první meč.

Vím, že občas pobýváš pracovně delší čas mimo své bydliště. Prozrad' nám o tom něco.

S kovařinou souvisí i svařování, čímž se shodou okolností teď zabývám o něco víc. Tohle řemeslo mě zavedlo na hodně zajímavých míst po republice i v zahraničí. Smočil jsem nohy v Tichém i Atlantickém oceánu. Zažil jsem alespoň zlomek reality některých západních zemí v celé

jejich kráse kulturní i přírodní. Viděl jsem preciznost a nejmodernější technologie ve výrobních halách velkých automobilových značek. Navštívil a zažil jsem atmosféru fascinujících Niagarských vodopádů, čistotu a styl starého centra Detroitu, ochutnal super spicy mexickou kuchyni, setkal jsem se s indiány.

Co tě, vlastně vás, přivedlo právě do Heřmanic?

Náhoda tomu chtěla a měli jsme štěstí. Byla to skutečně shoda šťastných okolností, ale nic nadpřirozeného. Chtěli jsme se přestěhovat někam, kde nám bude dobře, kde budu moci dělat své řemeslo a kde budeme chtít mít děti. Naši představu domu se zahradou a dílnou úplně obvykle potkal inzerát realitky. Při první návštěvě Heřmanic, tehdy ještě velmi citelně poškozených povodní, si nás náš budoucí dům získal. Takže ve starém hospodářském stavení, v lokalitě blízko hranic s Polskem a Německem, jsem skutečně rád.

Můžeš nám trochu přiblížit, případně ukázat, některá svá díla?

Hodně zajímavých výrobků jsem dělal ve své první práci, v dílně v Třebelčovicích pod Orebem. S kolegy jsme podle velmi vytříbených uměleckých návrhů kovali designové ploty, brány, plastiky, schodiště, mříže, zábradlí. Dnes se moje zaměření příliš neliší, možná více dbám na praktičnost a využití svých výrobků. Umělecky zpracovat se dá ale téměř všechno. Rád vyrábím ohniště, krby, vše, co i po předání majiteli zůstává v kontaktu s ohněm. Občas se mi poštěstí renovovat i práce starých mistrů kovářů.

V Heřmanicích se vám narodila dcera Josefína, na podzim loňského roku syn Marián. Jak jsi to prožíval?

Vždy s velkou radostí a očekáváním! A tak tu v Heřmanicích my náplavy kořeníme :-)

Děkuji ti za odpovědi!

oba

Botas

Zavřete oči a ponořte se do gotikou pohlčeného městečka Skuteč. Právě zde je od roku 1534 ševcovský cech. V tomto roce vydává Jindřich Šťastný z Valdštýna a na Rychmburce artikuly (nový řád) ke zvelebení obuvnictví. Tyto artikuly naleznete v Městském muzeu ve Skutči, kde také najdete největší botu na světě, vyrobenou v ČR (1 080 mm). Právě díky bohaté tradici, kterou město má, byla 4. 7. 1949 založena obuvnická firma s názvem Botana.

Firma si velmi rychle nachází své zákazníky a začíná se těšit oblibě. Zlom ve firmě Botana nastává s rokem 1962, kdy se začíná specializovat na výrobu sportovní obuvi. O rok později se z Botany stává národní podnik a z výrobních linek vyjíždějí první boty s logem tří hvězd a nápisem **BOTAS (BOTA - Sportovní, BOTA - Skuteč)**.

V roce 1964 obouvají **botas** českoslovenští volejbalisté na olympiádě v Tokiu. A snad díky těmto botám dovezli domů stříbrnou medaili. Právě tento moment znamenal, že „botasky“ začali používat i jiní sportovci než jen volejbalisté. Tak něco málo lidí, které můžete nebo jste mohli znát: Jiří Raška, Karol Divín, Hana Mašková, Ondřej Nepela, Pavel Kantorek, Stanislav Henych nebo dnes už legenda dlouhých tratí Emil Zátopek.

V roce 1966 přichází kultovní model **CLASSIC** s typickým zoubkovým páskem, logem tří hvězd a nápisem **botas**. S tímto převratným designem přichází Marcel Scheinpflug.

S rostoucí poptávkou po sportovní obuvi musel být postaven nový výrobní závod. Tak se stane roku 1969 a tato nová budova slouží a funguje ještě dnes.

V roce 1972 na podzimním veletrhu v německém Lipsku je světu představena nová hokejová obuv. Ta je vyrobena z netradičního textilního materiálu (polyamidová textilie). Výroba se vyvíjí a zdokonaluje a o dva roky už Botana vlastní 230 vzorů pro téměř všechna sportovní odvětví. Vyváží botasky do 35 zemí světa (Německo, Anglie, Norsko, Kanada, Švédsko, Finsko, USA, Austrálie nebo Nový Zéland), největším odběratelem botasek je ovšem Sovětský svaz.

Sametovou revolucí Botana projde celkem dobře, přeci jenom máme mnoho sportovců, kteří při reprezentaci naší země musejí mít kvalitní boty.

S rokem 1990 přichází velký úspěch Botany. Tento úspěch značí spolupráce s jedním z největších obuvnických gigantů světa, tímto gigantom je firma PUMA AG (možná se o této firmě jednou dočtete, pokud ovšem budete chtít)! A jak tato spolupráce vypadala? Inu, zde se vyrobily boty na tenis, basketbal, kopanou či lehkou atletiku, které se následně prodávaly v sítích značky PUMA, ale i v licenci PUMA pro

ČR. Tyto boty si obuly takové hvězdy jako Diego Maradona, Marlene Oteyová nebo Lothar Matthäus a další. Ovšem PUMA nebyla jediná světová značka, pro kterou Botana vyráběla boty. Další značky jsou třeba ADIDAS, KOHO, JOFA, GRAF.

V březnu 1991 nastává v Botaně změna - firma se mění na akciovou společnost. O rok později je podepsána výrobní spolupráce s další velice známou značkou, a to s firmou SALOMON. Pro tuto firmu Botana vyrábí nejnáročnější sportovní obuv, která vás napadne - boty na snowboard, trekking nebo lyžařské běžecké boty.

V roce 1995 se majoritním majitelem Botany stává společnost BENAL, s. r. o. Cílem nového majitele je Botanu optimalizovat tak, aby byla konkurenceschopná na trhu vedle obuvnických gigantů a zároveň aby ustála tlak levné dovozové obuvi z Dálného východu.

S příchodem milénia přichází nové logo a výroba se z 90 % zaměřuje na zimní sporty (lední hokej, krasobruslení, běžecké lyžování). O šest let později dostává značka Botas ocenění Vynikající výrobek roku 2006.

V roce 2008 vzniká projekt „**botas classic 66**“, kdy úkolem pro studenty ateliéru Grafický design a vizuální komunikace je navrhnout libovolnou sportovní obuv. Tento projekt vyhrávají dva studenti, Jan Kloss a Jakub Korouš, ti ovšem nenavrhují fiktivní model, ale čerpají inspiraci z osvědčeného designu nohejbalových modelů. A ukazují, jaký je přínos spolupráce designérů s výrobní linkou. Vítězové navíc viděli celý proces v praxi a ne jenom tak, jak tomu bylo dosud, na akademické půdě. Toto byl velice vsřícný krok společnosti Botas. Společnosti se ale podařil ještě jeden husarský kousek. Asi se ptáte jaký. Dáme vám trochu nápovědy, to slovo jsme už v článku několikrát použili. Teď určitě přejíždíte článek a hledáte, o kterém slově mluvíme. Tím slovem je novotvar „botaska“ (stejně jako je tomu u matonky, tranzitu nebo luxu, které daly jméno výrobku).

Ještě v tomto roce získává společnost Botas 3. místo v soutěži Czech Grand Design 2008 v kategorii výrobce roku za spolupráci s mladými designéry Janem Klosssem a Jakubem Koroušem.

V roce 2009 přichází na trh nová kolekce botasek. Díky barevným kombinacím vzniká nekončící jízda lifestylové obuvi. A co je důležité, na své si přijde každý z vás, co se barevné kombinace týče.

V roce 2011 přichází na trh model MID. Tento model vychází z bot na košíkovou. Tyto boty jsou určeny na pohodlnou chůzi i v chladnějších měsících. Dalším modelem pak je RUN, ty vycházejí z bot na jogging. O rok později dostává nový design halová obuv (model URBAN).

Přesuneme se do roku 2014, přesněji na zimní olympijské hry v Soči, kde firma Botas připravila expozici svých výrobků. Touto výstavou se mohli potěšit všichni návštěvníci českého zázemí. V tomto roce navíc do rodiny Botas přichází model Fortune.

Samozřejmě značka Botas získává spoustu ocenění nejen v zahraničí, ale i doma. Jednou z nej ocenění je titul Superbrand, který firma dostává v roce 2015. Zároveň Botas představuje světu exkluzivní kolekci nohejbalové obuvi pro profesionály, ale i amatéry. A jako další plus dochází k rozšíření partnerských prodejen v Praze a Bratislavě.

V roce 2016 se stává společnost Botas hlavním partnerem Českého nohejbalového svazu a podílí se na mistrovství světa v nohejbalu. O tom, že tato akce byla úspěšná, svědčí i to, že česká nohejbalová reprezentace získala dvě zlaté a jednu stříbrnou medaili. A po právu může značka Botas hlásit světu, že obouvá mistry světa!

O rok později přichází společnost se sedmnácti novými modely pro jaro a léto.

Zdroj: www.botas.cz

Čedok

Čedok je nejstarší značka české cestovní kanceláře působící na trhu kontinuálně od roku 1920. Zkratku Čedok (**Č**eskoslovenská cestovní a **d**opravní **k**ancelář) společnost poprvé použila v roce 1926 a rázem se stala symbolem novátorství a úspěchu.

První destinace, kam mohli čeští cestovatelé zamířit, byla Dalmácie (dnešní Chorvatsko). Postupně si Čedok upevňuje své místo na trhu a stává se z něj spolehlivý partner pro cestování zahraničních turistů do České republiky a zřizuje první směnárenskou službu v ČR.

Od znárodnění v roce 1948 až do roku 1989 byl Čedok budován jako státní monopol cestovního ruchu.

Zásadní obrat v historii společnosti nastal až koncem roku 1995, kdy se většinovým vlastníkem Čedoku stala společnost Unimex Group. Tím začala nová éra Čedoku, charakterizovaná přeměnou v moderní, zcela zákaznický orientovanou cestovní kancelář.

Na konci roku 2007 došlo ke změně majoritního akcionáře, kterým se stává americká společnost ODIEN Group. ODIEN získal v Čedoku od společnosti Unimex 98% podíl.

V srpnu 2016 přešel Čedok do vlastnictví polské společnosti Itaka - největší cestovní kanceláře v Polsku a současně jedné z největších ve střední a východní Evropě. Plány Itaky jakožto strategického investora jsou nemalé - nabízet českým zákazníkům bezkonkurenční produkty za nejlepší ceny a rozvíjet značku Čedok ke spokojenosti zákazníků.

Zdroj: www.cedok.cz

Informujeme

Vážení spoluobčané,

jelikož tu máme nový rok 2019, chtěla bych vám připomenout pár maličkostí.

Od ledna 2019 platí nová obecně závazná vyhláška č. 1/2018, o **poplatku za komunální odpad**. V tabulce níže jsou uvedené částky, které můžete zaplatit buď najednou, nebo si platbu rozložit na splátky. Platit lze v hotovosti do pokladny OÚ nebo bezhotovostně převodem z účtu. Většina z vás má nastaven měsíční trvalý příkaz v bance, nemusíte tak myslet na to, jestli si splníte svou povinnost. Tuto variantu doporučuji všem, protože se roční platba rozloží na malé částky. Pro úplnost ještě připomínám, abyste všechny změny včetně požadavků na výměnu poškozené popelnice hlásili na obecní úřad vždy nejpozději týden před koncem kalendářního měsíce.

Sazba **poplatku za psa** se nemění, nezapomeňte jej uhradit nejpozději do 31. 3. běžného roku. Také připomínám povinnost nahlásit na OÚ do 15 dnů všechny změny týkající se poplatkové povinnosti.

Někteří se také ptají na platbu **daně z nemovitosti**. Do konce ledna běžného roku se musí na finanční úřad nahlásit všechny změny, které nastaly během předešlého roku (nákup, prodej, změna majitele atd.). FÚ pak v průběhu dubna zasílá všem poplatníkům složenky k úhradě daně z nemovitosti domů na adresu trvalého bydliště, která má splatnost do 31. 5. běžného roku.

Na webových stránkách obce www.hermanice.com jsou vždy průběžně zveřejňovány všechny aktuální informace, které se vás mohou jakkoli týkat a zajímat vás. Sledujte také vývěsky v obci, zúčastňujte se veřejných zasedání zastupitelstva obce. Budete tak vždy v obraze ☺

Přejeme vám s panem starostou co nejlepší rok 2019.

Pavlaína Reinhardtová, OÚ Heřmanice

Poplatek za TKO na rok 2019

Obecně závazná vyhláška č. 1/2018, o poplatku za komunální odpad

Frekvence svozu			Doba svozu	Poplatek za rok	1/12 tj. měsíční platba
letní	22x	1x týdně	5 - 9	1 164,00 Kč	97,- Kč
14-ti denní	26x	1x14 dní	sudé ráno	1 344,00 Kč	112,- Kč
zimní	30x	týdně	1-4, 10-12	1 524,00 Kč	
kombinovaný	38x	týdně 1x14 dní	1-4, 10-12 5-9	1 884,00 Kč	157,- Kč
týdenní	52x	týdně	odpoledne	2 352,00 Kč	196,- Kč

Poplatek za psa na rok 2019

Obecně závazná vyhláška č. 3/2010, o místním poplatku ze psů

Poplatek za 1 psa	100,- Kč za rok
Poplatek za každého dalšího psa	150,- Kč za rok

Informujeme

Plánované akce

Únor	23. 2. Dřevodílna - ptačí budky
Březen	2. 3. Kulinárium - jak vaří chlapi Březen - měsíc knihy: autorské čtení spisovatelky Ludmily Kotkové Maškarní karneval
Duben	Filmový klub Velikonoční strom Čarodějnice a stavění máje

Plán akcí se může měnit. Sledujte web obce a vývěsky!

*Teorie původu člověka nejnověji podávají moravští „vědci“. Člověk pochází ze švestky!!! Zdůvodnění:
Ze švestky je slivovice, ze slivovice opice, z opice
člověk!*

*Udělat chybu je projevem lidskosti, ale přiznat ji je
projevem charakteru.*

**Nové příspěvky, náměty nebo inzerce od vás občanů rádi
přijmeme v průběhu celého roku. Rozšiřte i vy naše řady!**

Heřmanický občasník, ročník 9, číslo 1. Vydává obec Heřmanice, Pov. MK ČR E 17534.
Redaktor Oldřich Baťka (oba), tel. 721 068 233, e-mail olda.bat@gmail.com
Za příspěvky od občanů nenese redakce žádnou odpovědnost. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky zkrátit.
Grafická úprava Ivana Frankelová. Technické zpracování Martina Strnadová a Pavlína Reinhardtová.